

Tajná agentka

Čerstvá matka

ZABILA!

„Absolútne
som si ju
zamilovala!“

MARIAN
KEYES

„Ostrej tajnej
agentke vštepila
ostrovtip.“

L. S. HILTON

Asia Mackay

Zabila!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.lindenisk

www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Asia Mackay

Zabila! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ljndeni

ZABILA!

Asia Mackay

ZABILA!

Ljndeni

Tento príbeh je fikciou. Mená, miesta a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti alebo použité vo vymyslenom kontexte. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, alebo udalosťami je čisto náhodná.

Text copyright © 2018 by Asia Mackay
Originally published in the English language as Killing It by Zaffre,
an imprint of Bonnier Zaffre, London
Translation © Gabriela Patkolová, 2019
Cover design © Alexandra Allden
Cover illustration © Gary Newman

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1080-0
ISBN e-knihy 978-80-566-1178-4 (1. zverejnenie, 2019)

VYTIAHNEM PIŠTOĽ zo svojej prúžkovanej tašky na plienky od Cath Kidstonovej. Na hlaveň sa prilepil ocumľaný ryžový chlebík. Skvelé. Udržiavať svoju zbraň v tip-top stave pre mňa bývalo otázkou nielen osobnej hrdosti, ale aj professionality. A teraz musí moja nádherná, na mieru vyrobená tridsaťosmička s krátkou hlavňou pretrpieť tú potupu, že sa o ňu pučia desiate. Keď sa jej lepšie prizriem, vidím, že nádobka so sunarom zasa netesnila. V záhyboch pažby sa usadil prášok. Nočná mora na čistenie. Dúfam, že ak to niekomu udrie do očí, bude to považovať za koks.

Zahľadím sa na seba v zrkadle a zhlboka sa nadýchnem. Od začiatku som vedela, že to bude fuška. Tento život som si vybrala sama, keď som sa vrátila do práce. Naplánovať akciu, vystopovať cieľ, potiahnuť spúšť a vrátiť sa domov včas, aby som vykúpala dieťa.

Keď sa dostanete medzi elitu elity, uveríte, že dokážete čokoľvek. A je to tu. Obdivujem svoje zranenia na záchode v Starbucks, v práci ma oficiálne vyšetrujú a plne si uvedomujem skutočnosť, že niekto ma chce vidieť mŕtvu.

„Prepáč, drobec, robím, čo môžem.“ Pozriem sa dole na dokonalé bábätko s buclatými lícami na tvrdom plastovom prebaľovacom pulte. Stále nemôžem uveriť, že je moja. Blažene nevedomá raňajšej drámy je v bezpečí a na ničom inom nezáleží. Ak prežijem tento týždeň, mám šancu. Nič viac ne-

potrebujem. Iba pár dní navyše, aby som zistila, kto chce vidieť moje meno v prachu a telo pod zemou.

„Pekne dočista ťa poutieram.“ Siahnem do tašky a vyberiem plienku a utierky.

Kým ju prebaľujem, pokúšam sa tomu prísť na kĺb. Tí muži z dneška boli nikto. Iba bábk, pešiáci, ktorí poslúchajú príkazy neznámeho generála a vykonávajú za neho špinavú robotu, kým on zostáva ukrytý v tieni. Potrebujem ho demaskovať, aby som ho porazila.

Pohľadím dcérku po líci. Som vďačná, že som si zachránila život, ale neviem si pomôcť. Trochu sa ma dotklo, že na mňa poslali takých amatérov. Podceňovaná až do trpkého konca.

Vymením plienku, natiahnem jej maličké pančušky a popravím menčestrové šatočky. Cmúľa si pästičku, keď ku mne zdvihne pohľad. Veľkými modrými očami sleduje, ako si opäť skontrolujem zbraň, nabijem ju a uložíam na miesto. Musím si švihnúť. Za mojou potrebou zostať nažive je viac ako len sebecká túžba ďalej si užívať život. Teraz mám niekoho, kto sa na mňa spolieha. Niekoho, či život by sa zásadne zmenil, ak by ma z neho vytrhli.

Nadvihnem si tričko a zamračím sa na zväčšujúcu sa fialovú modrinu cez celú bránicu. Moji nepriatelia sa prepočítali, ak si myslia, že materstvo ma urobilo slabšou. Zahľadím sa na malú. Drží ma za malíček. Neexistuje nič, čo by som pre ňu neurobila. Zdolám hory. Pobijem sa s tigrami. Vystopujem a zabijem každého jedného sviniara, ktorý sa nás pokúsi rozdeliť. Všetkým im ukážem!

Pozriem sa na hodinky. Doriti! No najskôr sa musím dostať na hudobný krúžok Monkey Music.

Pred dvoma mesiacmi

Prvá časť

Odstavenie

odstaviť, *dok.*

Gerundium alebo slovesné podstatné meno: **odstavenie**

1. postaviť na iné miesto
2. vyradiť (z prevádzky)
3. *hovor.* zbaviť funkcie, postavenia
4. navyknúť (dieťa alebo mláďa) na inú potravu ako mlieko jeho matky
5. navyknúť (niekoho), aby sa zaobišiel bez toho, od čoho je závislý

Prvá kapitola

MAMA ZABIJAK. MATERSKÉ PUTO.“
„Skúsím si tie slová povedať nahlas. Dnes je môj prvý deň v práci po šesťmesačnej materskej a kým sa prehrabávam v zapadnutých zákutiach šatníka, snažím sa vymyslieť pomenovanie svojho nového dvojitého statusu.

„Matka zabijak. Mamazonka. Dojčiaca guľomatka.“

Mal to byť pokus, ako sa zbaviť obáv, ktoré bezpochyby trápia každú matku, keď sa rozhodne urobiť prvý krok k návratu do práce. Nie je priskoro? Ako veľmi mi bude chýbať? Odpustí mi, že som ju opustila? Nerobím chybu?

Pridružilo sa k tomu aj zopár, asi menej bežných, obáv. Neovplyvnia materské hormóny moju mušku? Ako si poradím v súboji telo na telo, keď ma kozy pália ako šialené? Bude moja popôrodná hmotnosť prekážkou akcieschopnosti?

Môže sa „má všetko“ vzťahovať aj na matky, ktoré sú zároveň profesionálne vycvičeným zabijakom v utajenej sekcii Tajných služieb jej veličenstva?

Už som sa nevedela dočkať, kedy opustím Ňuňuland a vrátim sa späť do chladnokrvnej rutiny svojho podzemného byra. No v tejto chvíli ma zaplavili pochybnosti. Na pohode mi nepridal ani telefonát od Sandyho, môjho šéfa, ktorý mi nariadil, aby som namiesto centrály išla rovno do Legolandu, čo je naše označenie pre sídlo MI6, lebo máme bezodkladnú poradu. Taká udalosť si pýtala kostým, ktorý

chradol na spodku šatníka tak dlho, až som mala problém nájsť ho.

Znovu som presúvala vešiaky zo strany na stranu. Vtom som zachytila záblesk bielej uprostred čierneho mora. Tam je. Vytiahla som košeľu so sakom. A nohavice s pevným pásom. Mojm novým úhlavným nepriateľom.

Nasúkala som sa do nich a utekala do kuchyne. Beata, opatrovatelka, ktorú som si veľmi starostlivo vybrala, čosi umývala v dreze. Gigi, moje krásne dieťaťko s buclatými líčkami a plavými vláskami, ktoré boli vždy akosi prirodzene našuchorené do číra, si hovel v detskej sedačke za vrchstolom a piplala sa s jedlom. Netušila, že dnešok je prvý deň jej krátkeho života, keď tu pre ňu nebudem po celý čas. Zhlboka som sa nadýchla, pobozkala ju na hlavičku, zakričala pozdrav na rozlúčku Beatinmu ohnutému chrbtu, keďže plnila umývačku, a vybehla som z dverí smerom k metru.

Natlačená v prímestskom vlaku smerujúcom na východ som clivo spomínala na VIP postavenie, ktoré mi poskytovala londýnska doprava vďaka nevkusnej nálepke „Baby on Board“. Stála som chrbtom prišpendlená o dvere a rozhliadala sa po vozni. Samé tmavé oblečenie a zvráštené tváre. Jediný fliačik žiarivej farby mala na svedomí žena v párty šatách s očami ako panda a vlasmi rozcuchanými, akoby práve vstala. Neustále si poťahovala natrhnutý lem šiat a muži v oblekoch po nej poškuľovali ponad svoje noviny.

Úplne som zabudla, aké je ranné dochádzanie príšerné. Vytiahla som mobil a klikla na appku „GigiKam“. Na displeji sa objavil živý obraz Gigi, ktorá si práve dopriavala masku z jahodového jogurtu. Pohládila som displej. Už teraz mi chýbala. No prístup k arzenálu vládnych sledovacích zariadení tú clivotu výrazne zmierňoval.

Vďaka kamerám aktivovaným pohybom ukrytým po celom dome a GPS zamieriavaniu v kočiку som dokázala jed-

ným očkom kontrolovať nielen to, čo Beata mixovala Gigi na obed, ale sledovať ich potulky po celom Chiswicku. Okrem toho som poverila Bryana z vývoja, aby pracoval na prototype malinkej kamery, ktorá by sa dala ukryť do Giginho jantárového náhrdelníka na zúbky. Celkom sa mu darí, hoci ma varoval, že obraz pravdepodobne nedosiahne požadovanú HD kvalitu. Aby mi vynahradil toto sklamanie, pridal do appky zvukový senzor s notifikáciou – ak Gigin plač presiahne predvolenú hladinu decibelov, okamžite dostanem upozornenie na telefón. To mi umožní skontrolovať nielen príčinu jej slzičiek, ale zhodnotiť aj Beatinu reakciu. Hands-free rodičovstvo mám v malíčku.

Gigi práve zhypnotizovane vyvažovala oči na Beatu, ktorá si na hlavu položila kriklavoružový umelohmotný pohár a balansovala s ním po kuchyni s oveľa väčšou gráciou, ako by som čakala od niekoho jej rozmerov. Vďaka Bohu, že Gigi si túto bláznivú matku štyroch detí okamžite zamilovala. Prirodzene, k presvedčeniu, že Beata je dobrá voľba, som dospela až po viacnásobných hĺbkových previerkach, mesiacoch sledovania a návšteve lokálneho agenta v jej malom rodnom meste na východe Poľska.

Pohár sa skotúľal z Beatinej hlavy a Gigi zvyškla od smiechu.

Potláčané obavy spolu s ťažobou v hrudi povolili. O Gigi je dobre postarané, ja sa vraciam do práce. Presne ako som vždy chcela. Mať všetko. A jedného dňa tým svojej dcére dokážem, že aj ona môže mať všetko.

Dúfajme však, že v práci, ktorá si nevyžaduje toľko krvi-prelievania.

Rozhliadla som sa po vlaku a uvidela samé lesklé oči a zívanie. Ja som nezívala. Cítila som sa čulejšia než pred tým, ako som vstúpila do hmlistej fázy popôrodného nedostatku spánku. Bola som pripravená. Prichystaná na svoj prvý deň späť. Dokonca natešená. Zvládnem to. Bola som Mamazonka.

Rozhodne musím zapracovať na prezývke.

Metro hrkotalo popri počmáraných stenách, ranné lúče osvetlovali inak sivý výhľad na ulice a moja myseľ sa upriamila na poradu. Každý, kto počul, že budovu MI6 na Vauxhall Cross prezývajú Legoland, to pripisoval jej nezvyčajnému exteriéru v štýle art déco. Nie div. Ale s kolegami sme to volali Legoland, lebo pre nás to bola hra. Malé figúrky sa zoradili a umiestnili tam, kde ich chceli mať. Odpisovali od seba úlohy a nadávali si. Bloky spravodajských služieb sa krvopotne skladali kocka na kocku, aby sa vzápätí chvatne zbúrali. No v porovnaní so skutočnosťou, v ktorej sme žili *my*, bol Legoland detské ihrisko. Ostatní zostávali deťmi, s čistými rukami a možnosťou poprieť zodpovednosť za následky. My sme boli dospelí, čo si pošpinili dušu špinavou robotou, ktorú sme museli vykonať, aby zostali v bezpečí. Napriek tomu ste sa ako rodič poďakovania nedočkali. Hádzali sa o zem, keď sme chceli, aby sa podelili, a zapchávali si uši, keď sme im povedali, že Santa *existoval* – no už nie je, lebo sme mu prehneli guľku hlavou.

Vlak prudko zastavil. Ozvalo sa praskanie a v kabíne sa rozozvučal hlas vodiča.

„Ospravedlňujeme sa, dámy a páni. Na trati pred nami zlyhala svetelná signalizácia. Pár minút nás to zdrží. Čoskoro však budeme pokračovať v ceste.“

Niekoľko ľudí si hlasno povzdychlo a pozrelo sa na hodinky. Ostatní ani nezdvihli pohľad od novín. Jedine ja som sa usmiala.

Zaujímaloby ma, koho moji kolegovia vypočúvajú.

Priliehavo k utajenému charakteru našej práce bolo naše byro situované v opustenej spleti miestností a tunelov Sekcie Osem vychádzajúcich zo stanice metra v Holborne. Takéto usporiadanie nám vyhovovalo, lebo nám dovoľovalo brázdidiť po celom Londýne, pod zemou, ďaleko od vševidiacich priemyselných kamier a upchatých ciest. Hukot vlakov navyše maskoval akékoľvek rušivé zvuky, ktoré vydávali nie

veľmi ochotní vypočúvaní. „Zlyhanie svetelnej signalizácie“ bolo často zapríčinené príliš vášnivým vypočúvaním, ktoré vyskratovalo celú podzemnú rozvodnú sieť. Hlásenie „človek na trati“ zvyčajne znamenalo vysokoúčinný spôsob, ako sa zbaviť tých, čo radšej zomreli, než by odpovedali na naše otázky. Táto taktika fungovala skvele, lebo na „kaši“ sa ťažko robila pitva.

No nie všetci dokážu oceniť výhody tejto lokality. Pred mnohými rokmi sa roztrpčený vedúci útvaru, ktorý mal plné zuby nedostatku prirodzeného svetla a neustáleho rachotu vlakov, sťažoval, že v takýchto podmienkach sa cíti ako potkan. Nevydržal u nás dlho, ale prezývka áno. Tí, čo o tom vedeli, nás doteraz volajú Potkani.

Keď sa vlak znovu pohol, dumala som nad tým, ktorý z Potkanov viedol vypočúvanie, čo spôsobilo naše meškanie a či dostal všetky potrebné odpovede. Kto sa raz dostal do našej podzemnej vypočúvačky, málokedy odchádzal bez prezradenia svojich tajomstiev. Informácie o plánovanom teroristickom útoku, tipy, ktorý kontajner majú colníci skonfiškovať; vysypal úplne všetko, len aby sme my niekde nevysypali jeho. Špeciálny kokteil zabudnutia potom zaistil, aby sa objekt prebudil v nemocnici s výpadkami pamäti a zraneniami zhodujúcimi sa s čímkoľvek, čo nahlásil pohotový okoloidúci svedok. „*Bolo to strašné – to auto ho nabralo, zacúvalo, prešlo mu po rukách a so škripaním pneumatík ufujazdilo... Áno, to by vysvetľovalo, prečo má rozmliaždené kosti.*“ Alebo v prípade obzvlášť mlčanlivého objektu: „*Spadol z balkóna na druhom poschodí a pristál v mláke, ktorá musela byť pod prúdom.*“ Tamten mal vážne skončiť ako kaša. Máme hlásenia, že vypočúvaným sa nikdy nevrátila pamäť, hoci následky zahŕňali aj neschopnosť jazdiť metrom bez nadmerného potenia, kriku, zrýchleného dýchania a nutkavej potreby dostať sa späť na povrch. Na druhej strane, nevykazovala podobné symptómy väčšina

Londýnčanov, ktorí využívali verejnú dopravu počas horúcich letných dní?

Na ďalšej zastávke pristúpili nové davy ľudí a všetkých nás potlačili ešte bližšie k sebe. Kým som sa tiskala k podpazušiu akéhosi bradáča, pozrela som sa dole a všimla si, ako sa moja košeľa márne snaží spacifickovať môj hrudník. Paráda. Z toľkej radosti, že som sa nasúkala do nohavíc, som prehliadla, že táto lacná polyesterová handra nie je súperom pre moje prsia plné mlieka.

Legoland. Aké priliehavé, že domov MI6 bol zvonka obrovskou naleštenou budovou zvýraznenou na Google mapách, aby ju všetci našli, kým my Potkani sme sa plahočili v podzemnom byre s olupujúcimi sa stenami a vlhkými, polorozpadnutými chodbami. Nesúladi, ktorý neexistoval, v ústredí, ktoré neexistovalo.

Prešla som cez bezpečnostnú kontrolu, vytiahla ID kartu a podpísala sa ako zamestnanec VKDŠS, čo bola skratka Vládnjej špecializovanej komunikačnej a dátovej sekcie. Na papieri sme boli spoločnosťou špecializujúcou sa na dátové poradenstvo a naše služby mohla využívať MI5 aj MI6, ibaže náš krkolomný oficiálny názov ignoroval každý, kto poznal oveľa chytľavejšiu skratku Sekcia Osem alebo iba Sekcia.

Patrili sme k životne dôležitým bezpečnostným zložkám krajiny. Existovala Päťka, Šestka a potom my – Osmička. Číslo, ktoré udržiavali našu krajinu v bezpečí.

Nastúpila som do, chvalabohu, prázdneho výťahu a stlačila gombík na tretie poschodie; pri našich návštevách v Legolande vždy využívame tú istú zasadačku – kamery na chodbe sú nastavené tak, aby nezachytili nikoho, kto vchádzal či vychádzal z #0341. Hodila som po sebe očkom vo veľkom zrkadle a potiahla košeľu dopredu. Hádám trochu pomôže, ak nebudem toľko dýchať. Narovnala som sa a načiahla, aby som si prehodila cop dopredu – nech trochu odpútam pozor-

nosť vlasmi. Cink! Pohyb ramena bol pre košeľu príliš veľkou záťažou. Horný gombík odletel. Každý, kto by sa teraz pozrel mojim smerom, by nedokázal odtrhnúť oči zo seriózne rozptyľujúcej kombinácie podprsenky a výstrihu. Ak k tomu ešte pridáte strapaté vlasy, získala som klišé výzor sexi sekretárky z porna. Chýbali mi už iba falošné okuliare.

Znepokojivý odraz v zrkadle ma zamestnával aj vo chvíli, keď sa otvorili dvere na treťom poschodí.

„Ale čo, vitaj... mamička!“ To bol Jake. V plnej stodeväťdesiatcentimetrovej krásy, tmavom obleku, žiarivočervenej kravate a s pohľadom fixovaným na môj hrudník. „Čakal som ťa.“ Pozorne si ma premeriaval. „Vôbec si sa nezmenila. Až na tie mega kozy.“ Usmieval sa. „Takto dlho sme ešte od seba neboli, nie je tak?“ Bol oholený dohľadka a tmavé vlasy mal zľahka nastajlované.

Vystúpila som z výťahu a prešmykla sa popri ňom. Ucítla som dôverne známu vôňu cigariet, kávy a Huga Bossa.

„Poďme, Jake. Budeme meškať.“ Upravila som si vlasy a vyhrnula chlopne saka. Aspoň trochu to obmedzí výhľad na chýbajúci gombík. On kráčaľ za mnou.

„Takže uľňukané objatie, ako veľmi som ti chýbal, sa odkladá až po stretnutí?“

Neľšimala som si ho a otvorila dvere do zasadačky.

Môj šéf Sandy White v nevkusne strakatej kravate stál vedľa širokého konferenčného stola. Sám. Zakaždým, keď som ho počas tých rokov, čo som pre neho pracovala, videla v obleku, čudovala som sa, ako neprirodzene pôsobí. Keď sme vošli, otočil sa.

„Vitaj späť, Lex.“ Pauza. „Prosím, zaparkujte tie svoje veľavážené zadky.“ Spúšťajúc sa do kresla, stisol si pravú nohu. Škaredé strelné zranenie, ktoré sa nikdy riadne nezahojilo, ho na poslednú dekádu pripútalo k stolu v kancelárii. Z jeho stavby tela a spôsobu, akým sa nosil, sa dalo odčítať, že kedysi

bol poriadny svalovec, ale nútený sedavý spôsob života si vybral svoju daň. Boj s vekom prehrával. Noha mu spôsobovala hotové muky. Snažila som sa chápať jeho nálady a všeobecne protivnú povahu, kým mi jeden z Potkanov neprezradil, že rovnaký bol aj pred postrelením.

„Rusi.“ Sandy si prehodil nohu cez vedľajšiu stoličku. „Preto sme dnes tu. Onedlho by mali získať kontrolu nad novou zbraňou v ich studenej vojne, ktorú vedú proti Západu. Cieľom tohto stretnutia je dostať vás dvoch do obrazu a prediskutovať náš akčný plán so Šestkou. Ak sa budeme všetci správať slušne, môžeme odtiaľto rýchlo vypadnúť a ja sa zbavím tejto slučky okolo krku.“ Kývol k doplnku, ktorý mal uviazaný okolo svojho hrubého krku. Sandy odjakživa tvrdil, že tí úbohí šašovia, ktorí museli každý deň od deviatej do piatej nosiť kravatu, sú ako chodiace mŕtvoly. Ak ste nemohli celý deň presedieť v tričku a plátenných nohaviciach nad plánmi, ako zabiť ľudí, život zjavne nestál za to.

Dvere na zasadačke sa rozleteli a dnu vošli dvaja muži. Potriasli sme si rukami a pokývali hlavami. Nižší chlapík so širokými ramenami a gaštanovými vlasmi prerušil Sandyho, keď nás predstavoval.

„S Alexis sa poznáme. Z univerzity.“

„Áno. Správne. Presne tak.“ Netušila som, o koho ide. Jeho výraz potemnel. Určite prekukol moju superšpiónsku pokrovú tvár. Už len to mi chýbalo. Nejaký chlapík zo Šestky sa teraz bude do mňa navázať, lebo som si nepamätala, že sme pri sebe sedeli na prednáške.

Na jeho meno som si spomenula, až keď sa monotónne rozrečnil o súčasnej politickej situácii v Rusku. Dugdale. Harry Dugdale. Duggers. Hrával ragby. Vtedy mal hustejšie vlasy, parádil sa a tvár mal menej okrúhlu. Keď šermoval rukami, aby zdôraznil svoju myšlienku, zlatým pečatným prsteňom klopkal o stôl. Pôsobil naduto ako človek, pre ktorého bol život ružovou prechádzkou.

Spomenula som si aj na niečo iné.

Spala som s ním. Nie div, že sa našťval, keď som si ho nepamätala. Snažila som sa tváriť akoby nič. Stalo sa to iba raz, po nejakom univerzitnom večierku v smokingoch a hektolitroch vodky. Vybavilo sa mi, že mal takú čudnú úchylku a strkal mi jazyk do uší. Pri tej neprijemnej spomienke som sa strhla a dotkla sa ucha. Možno to tak mal rád. Niektorí muži milujú uši. Prirodzene, teraz, keď som na to myslela, mala som nutkanie dotýkať sa svojho ucha. Čo ak si to všimne a pomyslí si, že sa mu vysmievam? Alebo sa ho pokúšam zviest? Doriti, znovu som sa ho dotkla. Čo je to so mnou? Sadla som si na ruky, kým on pokračoval v siahodlnej tiráde.

„... nenechajte sa zmiašť, toto je nová studená vojna vedená informačnými kampaňami a zbraňou sú informácie. Je to digitálny front a nateraz vyhráva Rusko. Už dnes vieme, že náš hlavný spojenec bol kompromitovaný. Pýtam sa, čo viac...“

Sandy ho prerušil. „Áno, je nám to jasné. S Amerikou nemôžeme počítať. Naše mimoriadne spojenectvo sa skončilo. Veľký ocko nás vymenil za ruskú šlapku. Potrebujeme tú suku vykopnúť z manželskej postele a získať nášho chlapa späť.“

„Áno. Tak nejako.“ Dugdale sa pozrel dokola na každého jedného z nás. „Všetko sa rúti do horúcich pekiel. Rok-Tech je najväčšia súkromná technologická spoločnosť v Rusku a naše zdroje nám prezradili, že práve vytvorili softvér, ktorý by mohol zmeniť svet, ako ho poznáme. Richard, priblíž nám situáciu.“

Dugdalov okuliarnatý kolega sa naklonil nad stôl so zopnutými rukami.

„Rok-Tech vytvoril aplikáciu s názvom VirtuWorld. Sú vo finálnej fáze testovania a začiatkom budúceho roka ju plánujú spustiť. VirtuWorld posúva Google Street View na novú úroveň. Používatelia si môžu nasadiť headset a virtuálne sa prejsť zmapovanou ulicou kdekoľvek na svete. Možnosti sú nekonečné. Môžete prejsť z domu do obchodu na druhom konci mesta, spýtať sa predavača, čo vás zaujíma, a dokonca aj nakúpiť, s tým, že tovar vám neskôr doručia domov. Na skutočnú

adresu, prirodzene, nie tú virtuálnu.“ Richard sa zachechtal, my sme mlčali. „Cez VirtuWorld môžete komunikovať s inými používateľmi a dohodnúť si trebárs aj prasacinky alebo sa cez VirtuParis spolu poprechádzať pri Seine. Napokon budete môcť ísť na VirtuHoliday, kam sa vám len zachce. Vážne pôsobivé.“

Úplne chápem, v čom je lákavý prospekt objavovania nových miest bez toho, aby ste prežili traumy z letu s bábätkom.

Richardovo nadšenie prekazil Dugdale. „K veci.“

Richard sa narovnal. „Tak ako Google, aj Rok-Tech má vlastnú flotilu áut so zabudovanými skenermi, ktoré mapujú ulice. S tým rozdielom, že softvér v skeneroch Rok-Techu dokáže imitovať bezdrôtovú sieť v budovách, získať adresu prístupu k mediálnym súborom každého elektronického zariadenia v budove a nahráť ju do centrálnej databázy. Ak si ktorékoľvek z týchto zariadení stiahne horúcu novinku VirtuWorld, databáza priradí meno a registračné údaje k MAC adrese, vzdialený prístup sa aktivuje a... tramtaradá! Život, ako ho poznáme, je fuč.“

Obzrie sa okolo na naše nechápavé tváre.

„Dobre, povedzme, že je tu dievča menom Melissa... Melissa... Melissa X. Ak ovládam softvér VirtuWorld, môžem v databáze vyhľadávať Melissa X. Ak sa objaví jej meno a detaily, jedným kliknutím si môžem prezeráť jej esemesky, e-maily, fotky, kontakty. Akoby som mal v ruke jej telefón. Dokonca by som mal prístup k jej fotoaparátu a mohol spustiť nahrávanie. A keďže by som videl aj všetky bezdrôtové siete a vysieláče, na ktoré sa Melissina MAC adresa kedy pripojila, poznal by som aj všetky miesta, ktoré dosiaľ navštívila, a mohol tak sledovať jej pohyb v reálnom čase.“ Richard nám doprial čas, aby nám to došlo. „Dokonca by som mohol vyhľadávať ostatné MAC adresy v rovnakej sieti, rovnakom dátume a čase. Vedel by som o každom, s kým, kedy a kde sa stretla. Neoklamala by ma. Vedel by som to.“ Zaľukal si na hlavu.

V duchu som si poznačila, že nesmiem zabudnúť skontrolovať skutočnú Melissu v Richardovom živote a varovať ju, aby sa od tohto magora držala čo najďalej.

Richard pokračoval. „Už samotná existencia softvéru VirtuWorld je znepokojivá v tom, ako by sa mohli veci skomplikovať. Naše zdroje predpovedajú, že do desiatich rokov sa takto dá zmapovať väčšina sveta a softvér pokročí natoľko, že na prevzatie kontroly nebude vyžadovať ani stiahnutie aplikácie.“ Popravil si okuliare, ktoré sa mu šmýkali. „Hľadáme na budúcnosť, v ktorej by sme sa museli vzdať mobilov, iPadov, vlastne všetkého digitálneho hardvéru, aby sme ochránili dáta a udržali si aké-také zdanie súkromia.“

Využiť naše mobily proti nám.

Snažila som sa predstaviť si svet bez mobilu. Na čo by som zízala cez tie nudné polnočné kŕmenia? A čím by som zabavila Gigi počas dlhých výletov autom, ak by nebolo videí na YouTube? A nebol by Google, ktorý by odpovedal na moje panikáriace otázky typu „aká vyrážka je zlá vyrážka“?

Ticho prerušil Dugdale. „Iste chápete, že túto informáciu nemožno zverejniť – vypukla by panika, že taká technológia vôbec existuje.“

„Rozumiem potrebe diskrétnosti, ale nemôžeme vymyslieť aspoň nejaký príbeh, ktorý by ľudí odradil od sťahovania aplikácie?“ Odpoveď som poznala už pri kladení otázky.

„Mohli by sme,“ pomaličky odvetil Sandy. „A hoci je desivé, koľko škody by to mohlo napáchať *proti* nám, predstava, čo by to urobilo *pre* nás, je vzrušujúca. Predstavte si, že by nám hrozil teroristický útok – jediným kliknutím by sme dokázali monitorovať pohyb a konverzáciu stoviek rôznych záujmových osôb a každého v ich úzkom kruhu.“

„To je síce pekné, ale čo zabráni našim nepriateľom, aby urobili to isté nám?“ mudroval Jake.

„Keď pochopíme, ako presne funguje VirtuWorld, naši inžinieri môžu nastaviť bezpečnostné protokoly, ktoré zabránia

zahraničným mocnostiam využiť ho proti nám,“ vysvetlil Dugdale. „Aktuálny majiteľ a prezident Rok-Techu je osemdesiatpäťročný Viktor Tupolev. Na jeho príkaz ponúkol Rok-Tech softvér na predaj na čiernom trhu všetkým medzinárodným agentúram, ktoré prejavia záujem. Prezieravý obchodník rozpoznal, koľko budú tajné služby ochotné zaplatiť za jeho technológiu. Ibaže pred pár dňami Tupolev utrpel masívnu mŕtvicu. Stále je nažive, ale vyzerá to na poškodenie mozgu. Doktori robia vyšetrenia.“

„Akoby mala tá mŕtvica prirodzený pôvod,“ rozrehotal sa Sandy. „Dimitrij Tupolev, jeho najstarší syn, preberie po otcovi pozíciu prezidenta Rok-Techu. Dimitrij žije už sedem rokov v Londýne a vedie anglické pobočky Rok-Techu. Pred piatimi mesiacmi, keď sa k nám doniesli reči o VirtuWorlde, sme na neho nasadili sledovačku a začali zbierať informácie. Zdá sa, že hoci jeho papá je zarytý kapitalista s túžbou neustále rozširovať svoje bohatstvo, Dimitrij je skalný prívrženec Prezidenta. Plne sa stotožňuje s názorom režimu, že súkromné spoločnosti by mali rozvíjať záujmy svojej milovanej vlasti.“

„A to znamená nepredávať softvér, aby z neho mohlo ťažiť iba Rusko.“

Pokrútila som hlavou. Toto bude pekelná prvá misia po materskej.

„Pre zvyšok sveta z toho číha pohroma,“ pokračoval Dugdale. „Ak bude Rusko jedinou krajinou s touto technológiou, touto zbraňou hromadného ničenia, rovno sa môžeme vzdať. Ak Prezident dokáže rozdrviť oponentov a ovplyvniť voľby už teraz, predstavte si, čo by podnikol s takouto silou.“

Sandy si zložil nohu zo stoličky a vstal. „Dimitrijov mladší brat Sergej je rovnako chamtivý ako otec, a preto musíme zaistiť, aby prevzal opraty Rok-Techu. On by najradšej predal softvér toľkým kupcom, koľkí prejavia záujem, aby sa poriadne nabalil. Vedenie Rok-Techu je momentálne ochromené. Starého Tupoleva musia vyhlásiť za nesvojprávneho skôr, ako

sa všetkého zmocní Dimitrij. Pojednávanie o nespôsobilosti bolo vytyčené o tri mesiace – na december. Je to síce oficialita, ktorou miliardová spoločnosť musí prejsť, ale starého muža nepochybne vyhlásia za nesvojprávneho.“ Sandy sa odmlčal, aby si odpil z pohára vody, a znovu zatahal za kravatu. „Skôr ako Dimitrij oficiálne získa plnú moc nad Rok-Techom, musíme ho potajme eliminovať.“

„Takže niečo nenápadnejšie ako otrava radiáciou v hoteli Knightsbridge?“ uškrnul sa Jake. „To bude zábava. Také malé uvítanie späť, Lex.“ Zazubili sme sa na seba. Svorka bola znovu pokope.

Dugdale si odkašľal. Možno mu prišlo úzko z toho, že spal s cvičeným zabijakom.

„Hovorím za celú Šestku, keď potvrdím, že plne stojíme za čímkoľvek, na čo sa Osmička v tomto prípade podujme. Komisia ma poverila, aby sme vám boli nápomocní, ak bude treba.“

Všetci v tajných službách sa zodpovedali jedine Komisii. Ona naozaj viedla túto krajinu. Premiér a vláda boli asi takí efektívni ako gombík na zatvorenie dverí vo výťahu. Vytvárali zdanie kontroly. Komisia verila v demokraciu. Starala sa iba o to, aby sa uberala správnym smerom. Tým najlepším pre krajinu. Patrili sme k tomu malému percentu ľudí, ktorí vedeli, že to, čo sa odohráva pred zrakom verejnosti, iba málokeď odráža skutočnosť za zatvorenými, spevnenými dverami.

Sandy vstal. „Dáme veci do pohybu a budeme vás informovať.“

Porada sa skončila. Boli sme milí a oni nám dali najavo, akí sú radi, že sa o všetko postarajú dospeláci. Formálnym kolečkom potriasania rúk som sa vyhla ďalšiemu ohmatávaniu ucha a rýchlo som odišla.

Zakaždým, keď sme navštívili Legoland, som uvažovala, že tento svet, vzdialený od slizu a špiny kanálov, sa mohol stať mojím životom – keby som v sebe nemala niečo, čo dokázalo

zabíjať na povel, za kráľovnú a za krajinu, a napriek tomu sa v noci dobre vyspať. Stretnutie s Duggersom mi pripomenulo, akými rozdielnymi cestami sme sa vybrali. Na Oxford sme chodili takmer pred dvanástimi rokmi. Rovnako ako mňa, aj jeho určite naverbovali krátko pred promóciou. Obaja sme museli prejsť rovnako prísnymi skúškami, extrémnymi psychologickými testami a nakoniec nám bolo pridelené číslo. Päť, Šesť alebo Osem. Presne ako v Harrym Potterovi, keď študenti Rokfortu vložili svoj osud do rúk Triediaceho klobúka. Museli sme dôverovať Komisii, že to odhadla správne. Že nás odhadla správne.

Vybavila som si, ako neprijemne sa Duggers cítil pri zmienke o plánovanom zabití. On pokrčil nosom, kým ja som sa usmiala. Odhadli to správne, úplne.

Druhá kapitola

SANDYHO ČIERNE OSMIČKOVÉ BMW bolo zaparkované rovnako pred Legolandom, pripravené, aby nás odviezlo späť do Holbornu, nášho podzemného sveta. Hľadela som von zatemneným oknom, kým sme kľučkovali v premávke s húkačkou na streche, aby ostatní šoféri spozorneli alebo sa nám pratali z cesty ako poplašené zajace. Nešlo o naliehavý prípad, ale pristupovali sme k tomu logicky. Náš čas bol lepšie využitý mimo auta ako v ňom.

Vpredu som uvidela ženu s kočíkom, ktorá čakala na priechode. Pred Gigi som si matky s deťmi nikdy nevšímala. Keď som pohľadom preletela ulicu, či mi nič nehrozí, ženy s kočíkmi som prehliadala. Boli neškodné. Bezvýznamné. Neviditeľné. Teraz som ich videla všade, kam som sa pozrela. Vytrčali z davu ako majáky. Všímala som si, aký model kočíka majú. Aké staré je ich dieťa. Aké sladké je ich bábätko. Aká stará je mamička. Ako unavene pôsobí. Aké má ploché bruško.

Keď sme zastali na semafore, aby sme pustili obrovský autobus, žena zdvihla hlavu od naprávania deky dieťatku a pozrela sa rovno na mňa. Obočie sa jej zachmúrilo a mierne naklonila hlavu. Odtiahla som sa od okna a odvrátila pohľad, skôr než mi došlo, že okno je zatmavené a že ten intenzívny pohľad patrila jej vlastnému odrazu.

Autobus sa pohol a my tiež.

Snažila som sa nepredstavovať si svoje dieťa v jej kočíku, ktorý tlačí niekto iný ako ja. Jake a Sandy sa vpredu, prekrikujúc zavýjanie húkačky, bavili o porade. Kravaty si zložili a naphchali do vreciek. Mala som dobrý pocit z toho, že som späť. Eliminácia Dimitrija Tupoleva nebude ľahká záležitosť. Vymyslieť, ako zabiť cieľ nenápadne, aby to vyzeralo ako nehoda alebo prirodzená smrť, bolo *crème de la crème* zabijackej hry. Ako keď ste dostali neuveriteľne ťažkú hádanku v škole. Len toto bola väčšia zábava a zahrňala jedy, zbrane a nože. Sudo-ku pre sadistov.

Až teraz som si uvedomila, ako veľmi mi to chýbalo.

Netuším, kedy sa identita Potkana stala takou neodmysliteľnou súčasťou môjho ja; v ktorom okamihu sa práca zmenila na výzvu, životný štýl. Nevyrastala som s túžbou zabíjať ľudí. Nepatrila som k tým problémovým deckám náchylným vytrhávať krídla muchám alebo mučiť šteniatka. Môj život bol jednoduchý a nudný. V mojich zošitoch z detstva by ste nenašli žiadne indície k mojej násilníckej dospelosti. Nenarodila som sa s potrebou brať život. Túžila som však po niečom viac ako len peknom, normálnom živote, na aký som mala našliapnuté. Už ako tínedžerka som sa zamyslela nad ospalým mestečkom v Berkshire, kde som vyrastala, a nad svojimi milujúcimi, pracujúcimi rodičmi a namiesto vďaky za to, čo som mala, sa mi chcelo kričať. Pripadala som si taká predvídateľná. Život bol bėžový a mne sa žiadalo červených plameňov. So štipkou leopardích škvŕn. Nechcela som žiť na autopilotovi a byť len ďalší škrečok v mlynskom kolese života. Mienila som hrdo si kráčať životom s iskrou v oku a tajomstvom za úsmevom. Dočerta, chcela som byť výnimočná.

Sledovala som, ako sa autá kvôli nám rozostupujú. Rozhodne som si mala prečo pripadať výnimočná. Čo tam po tom, že máte moc vziať život; možnosť vybabrať so zápchami bolo to, čo nám Potkanom dávalo naozajstný pocit výnimčnosti.

Keď sme odbočili na parkovisko NCP v Covent Garden, Sandy vypol húkačku. Naklonil sa dozadu a pozrel sa na mňa.

„Si rada, že si doma, ďaleko od Holubov? Alebo to prehodonuješ, keď už si mamička?“

V Osmičke voláme tých z Päťky a Šestky Holuby, lebo sú roztrúsení po celom Londýne a majú sklony všetko posrať.

Na väčšiu časť tehotenstva som bola presunutá k Päťke, aby som si neublížila a dostala svojmu krytiu ako „iba VKDŠS dátová analytička“. Pracovala som od deviatej do piatej za stolom v kancelárii, ale dni sa vliekli a pripadali mi oveľa únavnejšie. Nevedela som, či to prisúdiť tehotenstvu, alebo nude bez smrtonosnej akcie.

Mykla som plecom. „Stále som Potkan. Patrím sem.“

„To je zasrane skvelé, lebo ťa potrebujeme.“

Odviezli sme sa dole, až na úplne najnižšie podlažie. S písaním kolies sme prefrčali pri radoch zaparkovaných áut k veľkej garáži na vzdialenom konci. Nápis nad bránou propagoval ručnú umýváreň. Keď sme sa dovezli dnu, Sandy naťukal osemmiestny kód do ciferníka pri svojom okne a kovová roletová brána sa za nami s rachotom zatvorila. Potom bleskovo naťukal dlhší kód a podlaha pod nami začala s trhnutím klesať na ešte nižšie podlažie. Tu sme sídlili. Najnižšie, ako sa dá. Ozvalo sa piskľavé škrípanie, keď sa výťah zastavil a otvorili sa dvere do súkromného tajného parkoviska Sekcie Osem.

Rozľahlý priestor veľký ako dve futbalové ihriská osvetľovali pásy stropných svetiel. V úhľadnej línii tu parkovalo desať identických bielych dodávok, zbierka čiernych áut ako to, v ktorom sme prišli, ako aj pár súkromných vozidiel. Niektorí Potkani jazdia do práce autom; pravým benefitom tohto džobu je parkovanie zadarmo v centre Londýna. Opačnú stranu parkoviska zabral vývoj na budovanie a testovanie svojich najnovších vynálezov.

Vystúpili sme z auta a zamierili do tunela, ktorý viedol k sieti kancelárií Sekcie Osem. Na uliciach nad nami sa ľudia

rozhodovali, aký sendvič si kúpia od Pret a Mangera, prehľadali sa vešiakmi v New Looku, nakupovali zásoby kondómov v predajniach Superdrug. Tu dole sme viedli diskusie o tom, ako niekto zomrie. Život nad zemou bol jasný, rušný, všetci sa delili o všetko. Populárne hashtagy, virálne videá, hysterické titulky časopisov; vždy v lesklých farbách, vo vysokom rozlíšení a s maximálnou pixelovou slávou. No všetko to bola pretváрка. Pravda sa skrývala v tichu. Osnovaná v sivých beztvarych miestnostiach sivými beztvarymi ľuďmi. My Potkani sme boli súčasťou tohto sveta. Trúfalého, špinavého, kde nikto nerozprával a nikto netagoval. Tu sa však rozhodovalo o všetkom, a tak sa veci hýbali.

Keď sme prechádzali popri skupinke mužov v bielych laboratórnych pláštoch postávajúcich okolo Toyoty Prius s otvorenými dverami na strane spolujazdca, Sandy na nich zavolať: „Nezabudnite, že na budúci týždeň ju budeme potrebovať, chlapci.“ Okná mala zatemnené a vnútorné kľučky boli odstránené. „Jedna z našich malých adaptácií Uberu,“ vysvetlil mi. „Naši šoféri si rozhodne vyslúžia päť hviezdčiek.“ Zasmial sa sám pre seba, kým ťukal kód do digitálneho zámku vedľa vchodu do tunela. Dvere sa rozostúpili a my sme vošli dnu, žmurkajúc, aby sme si privykli na tmu. Naprieč tunelom sporadicky viseli zo stropu v rovnej línii holé žiarivky. Stačilo, aby ste si videli pod nohy, ale nie, aby ste si všimli, či niekto nejde oproti. Naša súkromná cesta do pekla.

„Zasadačka o desať minút,“ zavelil Sandy cez plece, keď došiel na koniec tunela a otvoril dvere do hlavnej chodby Sekcie Osem. Odkrýval smerom k svojej kancelárii.

„Oznámim to ostatným.“ Jake ho nasledoval. „Mala by si niečo urobiť s tými kozami.“ Bradou kývol dole k môjmu hrudníku, odkiaľ sa znovu drala na svet moja podprsienka. „Ak to teda nie je tvoj nový štýl. V takom prípade som, samozrejme, za.“ Zmizol za rohom skôr, ako som mu to stihla odplatiť tou správnou kombináciou dôvtipu a pohrdania.

Zostala som sama v prázdnej chodbe. Moja noha sem nevkročila takmer rok. Fluorescenčné žiarivky dávali sivým popraskaným betónovým stenám a dlážke biely nádych. Monotónne vrndžanie vzduchotechniky a tiché bzučanie elektriny poháňajúcej svetlá s vysokým príkonom prerušoval hrmot metra. Zhlboka som sa nadýchla. Nič sa tu nezmenilo. A predsa bolo všetko iné.

Cestou do šatne som dlaňou prechádzala po drsných stenách. Ľudia tu dole snovali plány celé desaťročia. Bol to jeden z tých na mieru šitých podzemných bunkrov, ktoré využívala Vojnová rada na stretnutia, ešte než vznikli Generálne štáby. Pokračovali sme v tradícii, až na to, že sme bojovali vo vojnách, o ktorých ľudia vôbec netušili.

Keď ma v poslednom ročníku na Oxforde oslovili Tajné služby, bolo mi jasné, že za to vďačím rôznym bradatým profesorom, ktorých nadchli moje práce z ekonomiky. Nepochybne si predstavovali, že ma využijú ako analytičku alebo na nejakú inú dôležitú prácu v byre, kde budem vrтанím sa v hromade dát brániť vlasť. Ibaže pozoruhodné výsledky mojich psychologických testov ich očividne prinútili prehodnotiť, či sa pre vysoko inteligentnú (skóre 9,6), priemerne atraktívnu (skóre 7,2) mladú ženu so seriózne pochybnou morálkou (skóre 2,1) predsa len nenájde iné uplatnenie.

Vošla som do šatne a pozrela sa do zrkadla na stene. Zaujímalo by ma, koľko z mojej atraktivity mi ubudlo, odkedy sa narodila Gigi. Obzerala som sa zo všetkých strán. Pár kíľ navyše a konštantné kruhy pod očami by mi určite ubrali pár bodov. Oficiálny názov pre tento povrchný test znel „Individuálne hodnotenie výzoru“. To sa však neuchytilo tak ako chytľavejšie „Sexi alebo nie“. V celkovom hodnotení využiteľnosti jedinca ako aktívneho agenta sa to považovalo za kľúčové. Skóre 2,2 či nižšie alebo 8,7 a vyššie znamenali, že ste príliš zapamätateľne atraktívna alebo neatraktívna, čo vylučovalo vaše zapojenie v určitých misiách.

Často sme sa zamyšľali, podľa čoho hodnotitelia posudzujú náš výzor. Vedecky? Meraním symetrie našich črt? Inštinktívne? Ako veľmi nás chceli vidieť nahých? Alebo nejaký cenami ovenčený matematik vynašiel špeciálny algoritmus, ktorý bral do úvahy oboje? Bola som vďačná, že som dostala skóre, ktoré mi zaistilo spôsobilosť na všetky misie, ako aj tú samolúbu satisfakciu, že som oficiálne, podľa kritérií mojej vlasti, viac Sexi ako nie. Zaškerila som sa na svoj odraz.

Prešla som do rohu šatne. Odkedy som sa stala plnohodnotným Potkanom, vždy som pracovala v tom istom tíme. V Osmičke nás bolo asi šesťdesiat a všetci sme hniezdili v našom podzemnom brlohu s kantínou a telocvičňou. Polovica boli Potkani. Zvyšok technická podpora alebo pracovníci oddelení ako rozviedka, výskum a vývoj alebo špeciálne projekty. Napriek zlovestnej povahe nášho odvetvia sme sa nijako zásadne nelíšili od firiem v Holborne, ktoré fungovali rovno nad nami.

Potkani a technickí pracovníci boli rozdelení do jednotiek, každú viedol líder a mala špecifickú misiu, ktorá mohla prebiehať na domácej pôde alebo kdekoľvek na svete. Jednotku pomenoval jej líder; moc, ktorá sa bežne zneužívala ako príležitosť predviesť svoj dôvtip alebo jeho nedostatok.

Cez našich šesť kovových skriniek bolo farbou načmárané „Jednorozec“. Pokrútila som hlavou. Sandy takto pomenoval našu jednotku so slovami: „Ako inak by ste označili skupinu čurákov, ktorí oficiálne neexistujú?“

Výber názvov ostatných jednotiek zahŕňal „Megatron“ (veľký fanúšik *Transformerov*), „Melón“ (odkazujúc na veľkosť gúľ, ktorá sa vyžaduje na túto prácu) a „Jagger“, keďže líder tejto skupiny vážne veril, že sa „hýbe ako Jagger“. Vždy som uvažovala nad tým, že naši americkí kolegovia pravdepodobne pomenúvajú svoje jednotky „Sloboda“, „Nezávislosť“, „Patriot“ alebo inými príznačnými, inšpiratívnymi prezývkami, zatiaľ čo my Briti sme boli hrdí na svoj detinský humor.

Zadala som kód k svojej skrinke. Ako vzburu proti extrémnym bezpečnostným opatreniam a komplikovaným vstupom, ktoré zahltali môj pracovný život, som si pre tento zámok navolila 0000. Nevieam, komu presne patril tento vztýčený prostredník, ale zo strany mojej inak opatrnej existencie išlo o menšiu rebéliu. Navyše som si povedala, že ak mi chce niekto ukradnúť tašku s teplákmi, náhradnou spodnou bielizňou a malými čiernymi kokteilkami, nech sa páči. Vyzliekla som si sako, napchala ho do skrinky a vytiahla mikinu s kapucňou. Navliekla som si ju a zazipovala až po krk.

Cestou do zasadačky som prešla okolo Sandyho kancelárie a kútikom oka som ho zazrela za stolom.

„Lex, môžeš na chvíľu?“ Podľa všetkého si ma všimol tiež.

Vstúpila som do jeho malej kutice. Betónové steny boli holé, až na plagát prilepený za jeho stolom. Obrázok potkana chrbtom otočeného ku kamere. Pod tým stál slogan „Péčko mám už plné... ale tu máš moju riť.“

„Áno, šéf?“

„Sadni si.“

Počkal, kým sa nevystriem ako šíp na umelej stoličke na druhej strane ošúchaného stola, a spustil. „Necháp ma zle, Tylerová, som rád, že si sa vrátila.“ Nemihol pri tom ani brvou. „Ale potrebujem sa uistiť, že si vo forme. Že si hlavou späť v hre.“

„Sandy, bola som mimo iba pár mesiacov, aby som porodila dieťa. Nebola som na psychiatrii. Samozrejme, že som v pohode.“

„Dobre. Musel som si to overiť. Veď vieš, hormóny.“ Prstom si zakrúžil okolo hlavy. „Túto misiu povedieš ty. Nie Jake. Všetko závisí od tvojej špičkovej formy.“ Naklonil sa dopredu. „Ak Rusi čo i len zavetria, čo chystáme, ich odveta bude brutálna.“

„Sandy, všetci v Osmičke dobre vieme, akí vedia byť Rusi nemilosrdní.“ Pred pár rokmi chytili Potkana v dome gene-

rála z Prezidentovej osobnej ochranky. Týždeň ho mučili, potom ho popravili a rozsekané telo pohodili na schody Britskej ambasády v Moskve. „To znie, akoby si neveril, že na to mám.“

„Si prvá agentka v dejinách, ktorá porodila dieťa a vrátila sa. Kopa ľudí je z toho nervózna. Toto je mega dôležitá misia. Väčšie to už byť nemôže. Informácie znamenajú moc a vďaka VirtuWorld by sa z Prezidenta stal boh. Ak to poserieme, tón bude udávať Rusko.“ Namieril na mňa ukazovák. „Všetci budú sledovať každý tvoj krok.“

„Ešte *nikdy* som ťa nesklamala. Naozaj si myslíš, že dieťa zo mňa robí príťaž?“ Sama som mala isté pochybnosti, ale on ma nemá čo posudzovať zo svojho sedla mužskej nadradenosti.

„Len ťa chcem varovať, Lex. Vždy si nám tu kázala o tom, že s tebou máme zaobchádzať rovnako ako s ostatnými, a presne to aj robíme.“ Boľavú nohu si vyložil na stôl. „Takže žiadna očeerka, keď bude mať malá soplík. Žiadne meškanie, lebo pestúnka trčala v zápche. Ak chceš pracovať niekde, kde budú brať ohľady na tvoje materstvo, ako káže zákon, pokojne choď spať do Päťky a už sa sem nevracaj, doriti.“ Uprene na mňa civil. Bez náznaku úsmevu. „To, čo robíme, je príliš dôležité, aby sa tu niekto ulieval, lebo ho na to oprávňuje jeho vagína.“

„Rozumiem.“ Zuby som zaťala tak silno, až ma rozboleli. Odišla som z jeho kancelárie a nechala dvere, aby sa s rachotom zabuchli. Prvý deň spať v práci a už na mňa zazerajú a pochybujú, či to zvládnem. Po tom všetkom, čo sme spolu preskákali!

Od môjho prvého dňa u Potkanov, keď som vošla do brífingovej miestnosti, aby som sa hlásila u Sandyho ako jeho najnovší prírastok, uplynulo produktívnych a krvavých desať rokov.

„Ty si Alexis Tylerová? Boha jeho, myslel som, že si chlap.“

„No, zdá sa, že tých už máte dosť.“ Ukázala som na samé mužské tváre okolo. „A môžete ma volať Lex. Žiadne Lexi.“

Ak teda netúžite po tom, aby som vás zastrelila a zvalila to na PMS.“

„Myslím si, že spolu budeme vychádzať, Lex.“

Mal pravdu, vychádzali sme. Bol to dobrý líder. Priamy a netaktný, ale jeho strategická a taktická podpora pri misiách bola bezchybná. Vždy som urobila všetko, o čo ma požiadal, ba aj viac. Rada som nad tým uvažovala tak, že som všetkým dokázala, že na túto prácu vôbec nepotrebuje gule; len neústupčivosť, vytrvalosť a schopnosť v každej situácii zacieliť, stlačiť gombík, riskovať.

Na druhej strane, to bola stará Lex. Nová Lex a jej dieťa boli úplne iná komodita. Zdá sa, že znovu budem musieť všetkým dokazovať, že na to mám. To mi je ale privítanie!